ناصر ایزدی، موزیسین و معاون اجرایی جشنواره «نوای خرّم» در گفت و گو با «شهروند»:

بازگشت به موسیقی که مهجور مانده است

رضا نامجو| نخستین دوره اهدای «جایزه موسیقی همایون خرم» با حضور خانواده این هنرمند درگذشته، مجریان طرح و داوران، سال گذشته سه شب متوالی در تالار وحدت برگزار شد. در بخش رقابتی از ۳۶ اثری که به این مرحله راه یافتند، هنرجویان ۶ تا ۲۰ ساله به تکنوازی، گروه‌نوازی و همخوانی آثار استاد خرم پرداختند که به تمام آن‌ها که حدود ۷۰ نفر بودند، لوح تقدیر و جوایزی اهدا شد. «نوای خرم» به واقع تنها جشنواره موسیقایی در ایران است که تمرکز فعالیت خود را بر روی کودکان و نوجوانان مستعد گذاشته است. قرار بر این است «نوای خرم»، که در سال ۹۳ و با اهدای «نخستین جایزه استاد همایون خرّم» به پایان رسید، امسال نیز ادامه یابد. ادامه‌ای که معلوم نیست سرانجامش چه باشد و تا کجا دوام یابد اما تلاشی است که به نظر می‌رسد اگر غایت، همان بوده و هست که اعلام شده، راه مناسبی باشد تا موسیقی در این بوم، به مدد معرفی الگوهایی اینچنین، راه خود را با رویکرد نگاه به داشته‌ها، ادامه دهد. اما گاهی نظرها در این موضوع متفاوت است. هستند آنهایی که آیه یأس می‌خوانند و آنهایی هم که غرق در ماجرا شده‌اند و چیز دیگری نمی‌بینند. همیشه در موضوعات با اهمیت این طور بوده و به احتمال تا هست، چنین خواهد بود. ناصر ایزدی دبیر اجرایی جشنواره «نوای خرم» در گفت‌وگو با «شهروند» از تاثیرات برگزاری چنین جشنواره‌ای می‌گوید:

درمورد کلیت جشنواره نوای خرّم و این که جرقه برگزاری چنین یادمانی چگونه زده شد، توضیح دهید...

جشنواره استاد همایون خرّم در ابتدا برای پاسداشت نام این استاد و در کل با هدف نشان دادن راه و مسیر هنری اساتید بزرگ و تاثیرگذار موسیقی کشورمان، برگزار می‌شود. تفکر بعدی ما این است که نشان دهیم جوانان تا چه حد از این اساتید تأثیر پذیرفته‌اند. پیشنهاد برگزاری این جشنواره به این شکل از طرف جناب صدرنوری مطرح شد و خانواده استاد خرّم با آن موافقت کردند. موسسه فرهنگی- هنری «راد نواندیش» آغازگر این راه بود و معاونت هنری وزارت ارشاد و دفتر موسیقی این وزارتخانه در این مسیر با ما همراه بودند. البته آنچه در این همکاری برای ما اهمیت داشت میزان کمک‌ها نبود بلکه همراهی و حمایت‌های معنوی برای ما حایزاهمیت است. شرایط سنی برای شرکت‌کنندگان در جشنواره نوای خرّم در سال گذشته افراد زیر ۲۰ سال بود، اما امسال این محدوده سنی را دوسال کمتر کردیم و افراد با شرایط سنی حداکثر تا ۱۸ سال می‌توانند در این جشنواره شرکت کنند.

چرا تصمیم به محدودکردن شرایط سنی در جشنواره گرفتید؟

علت محدود کردن سن به این خاطر بود که اگر قرار بود مسابقه از نظر سنی آزاد باشد، بزرگسالان می‌آمدند و سازی می‌زدند، اما همچون گذشته اتفاق خاصی به‌ویژه درمورد تاثیرگذاری آثار بزرگانی همچون آقای خرّم بر نسل نوجوان و جوان و آینده‌ساز فرهنگی کشور نمی‌افتاد. حضور افرادی با این سن‌وسال در چنین جشنواره‌هایی می‌تواند نشانگر تاثیرپذیری اهالی کم‌سن‌وسال موسیقی از بزرگان موسیقی ایران باشد که امروز متاسفانه در میان ما نیستند. این جشنواره برای این گروه سنی می‌تواند نشانگر حمایت از نوعی موسیقی اصیل ایرانی باشد که همچنان در میان خانواده‌ها و به‌ویژه افراد کم‌سن‌وسال مورد توجه قرار می‌گیرد و این باور که موسیقی امروز محدود به اصوات تند و پرهیاهوست را از بین می‌برد. البته متاسفانه چندی است که موسیقی موردنظر جشنواره خرّم بنا به دلایل مختلفی چون شرایط اجتماعی و ویژگی‌های خاص فضای مجازی مهجور واقع شده است. بمب‌باران تبلیغاتی پرهیاهو و با محتوای نازل که در سال‌های اخیر در همه‌جای دنیا روی داده، باعث شده که به‌طور کلی موسیقی سالم و کلاسیک کمتر مورد توجه قرار گیرد. البته خوشبختانه واقعیت این است که هنوز خیلی از افراد از این نوع موسیقی لذت می‌برند و از آن استفاده می‌کنند. برگزاری چنین جشنواره‌هایی باعث می‌شود که در کنار کودکان و نوجوانانی که از قبل به این نوع موسیقی علاقه داشته‌اند، تعداد دیگری نیز به آن توجه کنند و علاقه‌مند شوند و عملا این جشنواره از این طریق باعث معرفی موسیقی کلاسیک ایرانی به گروه سنی پایین‌تر شود. برگزاری چنین جشنواره‌هایی باعث می‌شود کودکان و نوجوانان به شرکت در آن ترغیب شوند و به‌طور غیرمستقیم ریشه فرهنگی کشور از این مسیر پایدارتر شود.

جوایزی که سال گذشته به نفرات برگزیده اهداشد، آن‌قدر نفیس بود که برخی اساتید به صورت مزاح می‌گفتند: کاش خودمان در مسابقه شرکت کرده بودیم. ما همچنان با نفرات برگزیده در دوره گذشته در ارتباط هستیم و برنامه ما برای جشنواره امسال و سال‌های بعد نیز این است که همراهی با هنرجویان منتخب را نسبت به گذشته افزایش دهیم

آنچه به‌عنوان اهداف جشنواره نوای خرّم گفتید حداقل روی کاغذ بسیار زیباست اما به واسطه شرایط موجود در جامعه و اتفاقاتی نظیر کاری که جشنواره خرّم با هدف آن تشکیل شده در مقام عمل واقعا باید از این جشنواره چه توقعی داشت؟

جشنواره نوای خرّم درواقع آغازگر یک حرکت است. امیدوارم کاری را که آغاز کرده‌ایم، بتوانیم در سال‌های بعد گسترش دهیم و آثار دیگر آهنگسازان بزرگ ایران را نیز با هدف پاسداشت یاد و آثار این بزرگان و فراگیری آن توسط گروه سنی پایه را محقق کنیم. قبل از هر چیز باید توجه کنیم که جشنواره خرّم یک شروع است اما نباید فراموش کرد که توان ما هم محدود است. در این جشنواره جوانان تشویق می‌شوند که با سازشان آثار اساتید گذشته را بزنند و از این کار لذت می‌برند و درس می‌آموزند، اما حمایت از این بچه‌ها برای ادامه فعالیت‌شان واقعا در توان ما نیست و سیاست‌گذاران بخش فرهنگی باید این وظیفه را موردتوجه قرار دهند. ما که نمی‌توانیم تا حد عالی از این بچه‌ها حمایت کنیم. البته درسال گذشته و امسال تمام تلاشمان را کرده‌ایم تا علاقه‌مندان کودک و نوجوان در جریان برگزاری این جشنواره قرار بگیرند تا بتوانند با سازهایشان آهنگ‌های فراموش‌نشدنی سال‌ها دور و نزدیک را بزنند و به پایداری موسیقی سالم کمک کنند. الان در بسیاری کارها می‌توان دید که با سازهای ایرانی و حتی سازهای کلاسیک فرنگی آهنگ‌های به‌شدت بی‌محتوا اجرا می‌شود و دیگر از اجرای آثار شنیدنی و هنرمندانه‌ای که در گذشته شنیده می‌شد، کمتر صدایی به گوش می‌رسد. کودک و نوجوان جامعه ما باید بتواند با شنیدن و اجرای انواع ژانرهای مختلف موسیقی آن چیزی را که خود علاقه دارد انتخاب کند. ما تمام تلاشمان را می‌کنیم موسیقی کلاسیک ایرانی که ارزش هنری بالایی دارد، توسط کودک جامعه ما انتخاب شود، اما این که این انتخاب تا چه اندازه ادامه‌دار باشد، بیشتر در گرو اقدامات بخش‌های متولی فرهنگ در کشور و همین‌طور خانواده این کودکان است. سیاست‌گذاری کلی فرهنگ مملکت با برنامه‌ریزی درست و حساب شده می‌تواند باعث ادامه‌دار شدن و اثرگذاری اقدامات هنری مثل جشنواره خرّم در میان کودکان و نوجوانان کشور شود. ما این فعالیت را شروع کردیم. به‌عنوان مثال یکی از دوستان ما جناب آقای صارمی با تلاش‌هایی که در طول سالیان انجام داده توانسته از میان علاقه‌مندان کودک و نوجوان به موسیقی گروهی متشکل از همین بچه‌ها با نام نهفت تشکیل دهد. این گروه بارها و بارها نفرات جدیدی را تربیت کرده که در طول سال‌ها به جامعه موسیقی کشور معرفی شده‌اند. بر همین اساس ایشان نمی‌تواند فعالیت همه این افراد در آینده و در قالب گروه‌های موسیقی در کشور را تضمین کند چون توانش حد مشخصی دارد. این اتفاق دقیقا در مورد فارغ‌التحصیلان موسیقی در دانشگاه هم می‌افتد. عده زیادی از کسانی که مدرک دانشگاهی در زمینه موسیقی دارند، وقتی وارد جامعه می‌شوند ممکن است تا مدت‌ها بیکار باشند و حتی هیچ وقت نتوانند کاری در ارتباط با رشته‌ای که در دانشگاه خوانده‌اند، پیدا کنند. از همین‌رو به کارهایی که هیچ ارتباطی با موسیقی ندارد، مشغول شوند.

دقیقا سوال همین‌جاست. چگونه می‌توان با اطلاع درمورد شرایط جامعه موسیقی از عنوان کشف و معرفی استعدادهای جدید استفاده کرد. فرض کنید ۵ نفر از شرکت‌کنندگان در این جشنواره به‌عنوان نفرات اول تا پنجم انتخاب شوند و جوایزی هم به آنها تعلق گیرد. بعد از این قرار است چه اتفاقی بیفتد؟

البته یکی از برنامه‌های ما در موسسه راد نواندیش این است که علاوه بر معرفی افراد منتخب و اهدای جوایز به آنها، تا حد امکان مورد حمایت قرار گیرند و آن دسته از شرکت‌کنندگانی که واقعا نخبه هستند، به‌طور دنباله‌دار مورد توجه و حمایت قرار گیرند. البته جوایزی که سال گذشته به نفرات برگزیده اهدا شد، آن‌قدر نفیس بود که برخی اساتید به صورت مزاح می‌گفتند: کاش خودمان در مسابقه شرکت کرده بودیم. ما همچنان با نفرات برگزیده در دوره گذشته در ارتباط هستیم و برنامه ما برای جشنواره امسال و سال‌های بعد نیز این است که همراهی با هنرجویان منتخب را نسبت به گذشته افزایش دهیم. البته باید توضیح دهم که ما سیاست‌گذار فرهنگی کشور نیستیم، بلکه یک بخش فرهنگی خصوصی هستیم و توان مشخصی داریم. با این حال به‌عنوان مثال یکی از کارهایی که امسال انجام دادیم و خیلی هم با استقبال مواجه شد این بود که برای شرکت‌کنندگان سال گذشته دعوتنامه فرستادیم تا در صورت علاقه‌مندی در جشنواره نوای خرّم ۲ نیز شرکت کنند و این برای یک نوجوان بسیار خوشایند و تاثیرگذار است که از او برای شرکت در یک جشنواره دعوت به‌عمل می‌آید.

این محدودیت درمورد جشنواره خرّم وجود دارد اما جشنواره‌ای مثل جوان با وجود برخورداری از حمایت‌های دولتی چه برون‌دهی برای هنر موسیقی در سال‌های اخیر داشته‌است؟

در خاطرم هست زمانی که من موسیقی را در هنرستان شروع کردم، با دوستان زیادی همراه بودیم اما اگر امروز به فعالان موسیقی از میان آن نفرات مراجعه کنیم شاید نهایتا ۴ یا ۵ نفر از آن گروه، امروز در موسیقی فعال باشند. از این تعداد سه نفر به خارج از کشور رفته‌اند. یکی به ایتالیا رفته، یکی دیگر به آمریکا رفته و دیگری در اتریش زندگی می‌کند. به‌نظر من، بخش فرهنگ کشور باید استعدادهایی را که واقعا به‌عنوان نخبه تشخیص می‌دهد، مورد حمایت قرار دهد تا در مسیر موفقیت هنری قرار بگیرند. نهایت کاری که ما می‌توانیم انجام دهیم این است که دو، سه جوان را معرفی کنیم و تا حد محدود مثل خریدن ساز یا در اختیار گرفتن معلم خوب برای کسانی که در مناطق دورزندگی می‌کنند و امکان بهره‌مندی از استاد را ندارند، آنها را مورد حمایت قرار دهیم. کمک‌های بیش از این که از دست ما برنمی‌آید.

غیر از تغییر در گستره سنی، در جشنواره امسال چه تغییراتی را در برنامه دارید که کیفیت جشنواره نسبت به سال گذشته افزایش یابد؟

ما امسال بخشی را به جشنواره اضافه کردیم که در آن براساس ملودی‌های استاد خرّم امکان آهنگسازی و تنظیم فراهم شده و علاقه‌مندان می‌توانند بر این اساس آهنگ‌هایی را که ساخته‌اند یا تنظیم کرده‌اند، در جشنواره اجرا کنند. در این شرایط، اتفاقات جدیدی ممکن است پیش آید و شرکت‌کننده‌های کودک و نوجوان می‌توانند مثلا روی یکی از آثار استاد خرّم تغییری در شعر یا تنظیم یا کل آهنگ ایجاد کنند. من به اساتید همین بچه‌ها پیشنهاد دادم که اگر از کاری خوش‌شان آمد، لزومی ندارد که حتما با همان شعر آن را اجرا کنند، بلکه باید سن‌وسال هنرجویشان را در نظر بگیرند و با توجه به آن روی هرکدام از آثار که با سن‌وسال کودک هماهنگ بود، یک شعر شاد یا مورد علاقه خود را بگذارند. ما سعی می‌کنیم هر بار امکانات اجرایی جدیدی را به جشنواره اضافه کنیم و تلاشمان را در این مسیر تا آن‌جا که توانسته‌ایم، انجام داده‌ایم. باید یادآوری کنم که هدف از تمام کوشش و تلاشمان در دوره قبل و این دوره به هیچ عنوان انتفاع مالی نبوده و تنها چیزی که مدنظرمان بوده، پیشرفت فرهنگی در هنر موسیقی ایرانی است. هرچه میزان استقبال مردم از این جشنواره بیشتر باشد، قطعا انگیزه و شوق ما هم برای ایجاد بخش‌های جدیدی در جشنواره بیشتر خواهد شد. سال گذشته ۷۰ نفر در این جشنواره شرکت کرده‌اند، امسال با توجه به مدت زمانی که تا شروع جشنواره باقی مانده و ما ایرانی‌ها معمولا مردمان دقیقه نودی هستیم، تا این لحظه تعداد شرکت‌کنندگان چندبرابر سال گذشته بوده است. بچه‌ها تشویق شدند و مشغول تلاش هستند و این نیز یکی از تفاوت‌های سال گذشته با امسال است.

چه کسانی به‌عنوان داور در جشنواره امسال حضور خواهند داشت؟

اسامی دوستانی که قرار است در نوای خرّم امسال داوری کنند تا حد زیادی مشخص شده‌اند اما چون این موضوع هنوز قطعی نشده، اجازه دهید نام دوستان را ذکر نکنم. صددرصد یکی از اعضای خانواده استاد همایون خرّم، یکی از شاگردان استاد خرّم و سه‌تن از اساتید برجسته موسیقی عضو هیأت‌داوران جشنواره امسال خواهند بود. مطمئنا کسانی که در هیأت‌داوران این دوره خواهند بود، از برترین اساتید موسیقی هستند و این باعث خواهد شد که نظرات و داوری‌ها همچون سال گذشته کاملا کارشناسی‌شده باشد. با توجه به جامعیت جشنواره در سازهای کلاسیک و ایرانی و اضافه‌شدن بخش آهنگسازی و تنظیم مبتنی بر آثار استاد خرّم، سعی کردیم تا داوران جشنواره نیز در زمینه‌های مختلف موسیقی متخصص باشند تا رأی آنها برای همه قابل قبول باشد. البته باز هم باید بگویم که به دلیل گستردگی کار در این جشنواره سعی شده روی مسأله داوری توجه ویژه‌ای صورت گیرد.

در این میان برخی از منتقدان با در نظر گرفتن جایگاه رفیع استاد خرّم در موسیقی ایران عقیده دارند که اگر قرار است چنین جشنواره‌هایی برگزار شود، اول باید از استاد صبا آغاز شود و برخی دیگر معتقدند، این جشنواره برای بزرگداشت دیگر اساتید موسیقی ایران هم اتفاق بیفتد. با توجه به این که موسسه شما بخش خصوصی است، آیا می‌توان امیدوار بود که در سال‌های آینده برای دیگر اساتید موسیقی ایرانی هم از سوی شما چنین جشنواره‌ای برگزار شود؟

من با نظر دوستان کاملا موافقم. چنین کارهایی درمورد استاد صبا و شاگردان ایشان که در این سبک کار می‌کردند مثل آقای تجویدی و بدیعی باید اتفاق بیفتد. ما بخشی را با هدف مشخص شروع کردیم. همان‌طور که می‌دانید، قرار بود آخرین کنسرت استاد خرّم به همراهی آقای صدرنوری برگزار شود که متاسفانه نشد و استاد خرّم از میان ما رفتند. رابطه استاد خرّم و ایشان دلیل برگزاری این جشنواره از جانب ما بود. در ابتدا کنسرتی که قرار بود به همراهی استاد خرّم برگزار شود را به‌عنوان بزرگداشت ایشان برگزار کردیم و این حرکت را در سال دوم هم ادامه دادیم. از سال سوم تصمیم بر آن شد که به جای برگزاری بزرگداشت، جشنواره‌ای به یاد استاد همایون خرّم و با آثار ایشان برگزار کنیم. استاد خرّم بهانه ارزشمندی شد که جشنواره‌ای برای رده‌سنی پایه در موسیقی برگزار شود. از سوی دیگر، کسانی که امروز منتقد هستند و عقیده دارند که ابتدا باید جشنواره‌ای به یاد استاد صبا برگزار شود، چه تضمینی می‌دهند که فردا جمعی نگویند نخیر باید جشنواره به زمانی عقب‌تر از استاد صبا برود و مثلا جشنواره به‌یاد آقا حسین‌قلی برگزار کنید. این جریان همچنان می‌تواند ادامه داشته باشد و مدام به نام اساتید قبلی در موسیقی ایرانی رجوع شود. البته بدون‌شک ما سعی خواهم کرد که در سال‌های آینده از آثار اساتید دیگر برای برگزاری جشنواره‌های اینچنینی استفاده کنیم. البته این برنامه ما برای آینده است. باید دید امکانات و شرایط به ما تا چه اندازه اجازه خواهد داد. دوستان دیگری هم می‌توانند بیایند و با نام اساتید مختلف موسیقی کشور جشنواره‌هایی برگزار کنند. بعد از استاد صبا امکان دارد کسی که شاگرد استاد لطفی بوده بیاید و بخواهد جشنواره تار نوازی به‌یاد استاد لطفی برگزار کند. اگر کسی آمد و گفت پس استاد جلیل شهناز چه می‌شود نیز می‌تواند خودش به‌عنوان برگزارکننده جشنواره‌ای برای بزرگداشت استاد شهناز پا پیش بگذارد. باید جشنواره‌هایی به‌نام تمامی این اساتید برگزار شود. متاسفانه بعضی از این صحبت‌ها تنها در این جا بیان می‌شود و گرنه در تمام دنیا جشنواره‌هایی با نام هنرمندان بزرگ برگزار می‌شود و کسی هم اعتراض نمی‌کند که چرا این جشنواره با نام هنرمند دیگری نیست، یا خط مشی برای برگزارکنندگان مشخص می‌کنند که به‌نظرم اینها اصلا صحیح نیست. ما اگر پیشنهادی در جهت بهبود یک برنامه داریم، می‌توانیم بگوییم اما نمی‌دانم بر چه اساسی حتی به‌نام جشنواره خرده می‌گیرند؟ این اصلا منطقی و درست نیست. البته برای برگزاری هر جشنواره‌ای هر کس از ما کمکی بخواهد قطعا همکاری خواهیم کرد، چنان که در جشنواره‌هایی که به یاد دیگر اساتید موسیقی برگزار شده، تمام تلاشمان را کردیم و در بزرگداشت‌هایی که برای سایر اساتید بزرگ موسیقی ایران در فرهنگسرای ارسباران برگزار کرده‌ایم، نهایت کوشش‌مان (تا آن‌جا که در توان ما بوده) را انجام داده‌ایم تا نام سایر اساتید نیز بزرگداشته شود.

در این میان از سمت خانه موسیقی کمک به شما صورت گرفته؟

خیر. البته ما تقاضا نکردیم و دوستانمان در خانه موسیقی هم برای همکاری با ما پیشنهادی ندادند. البته سر دوستان در خانه موسیقی خیلی شلوغ است. آرزوی موفقیت برای مسئولان خانه موسیقی داریم تا بتوانند برنامه‌های خوبشان را در جهت بهبود وضع موسیقی کشور انجام دهند.

فارغ از هنرجویانی که با توجه به امکانات خانوادگی‌شان توانسته‌اند آموزش ببینند و در جشنواره به اجرای برنامه بپردازند، چه برنامه‌ای برای کودکان و نوجوانانی دارید که می‌آیند و اجراها را می‌بینند؟ آیا بازدید از اجراها برای عموم آزاد است؟

دو شب اول که بخش رقابتی است، هم در سال گذشته و هم در جشنواره امسال ورود را برای عموم آزاد گذاشته‌ایم. البته با توجه به اطلاع‌رسانی که از طریق روابط عمومی دبیرخانه جشنواره انجام خواهیم داد، این امکان برای خانواده‌ها فراهم شده که ضمن تماس با این دبیرخانه از ما بلیت رایگان دریافت کنند. از این طریق، علاقه‌مندان می‌توانند اجراهای هنرجوهای کودک و نوجوان را ببینند و خانواده‌ها و کودکان علاقه‌مند از این طریق برای فراگیری موسیقی تشویق شوند.

با توجه به فضای رقابتی جشنواره با اجرای قطعات امکان چندانی برای پرداختن به شخصیت استاد خرّم وجود ندارد. با این توضیح، آیا برنامه‌ای برای سخنرانی درمورد شخصیت آقای خرّم در جشنواره دارید؟

به‌نظر من مشکلی که در سخنرانی وجود دارد مشکل کمبود وقت است. البته با توجه به ویژگی‌های شاخص اخلاقی که استاد خرّم داشتند، کتابی با نام «بس نکته غیرحسن بباید» را برای نشر ویژگی‌های اخلاقی ایشان منتشر کردیم که علاقه‌مندان می‌توانند برای آشنایی با شخصیت استاد خرّم از آن کتاب استفاده کنند. نظر شخصی من این است که استادی مثل آقای خرّم با وجود تمام ویژگی‌های مثبت اخلاقی که داشته به خاطر توانمندی‌های موسیقایی موردتوجه مردم هستند. به همین دلیل تلاش ما بیشتر نشان‌دادن هنر موسیقی ایشان است. استاد خرّم با اتکا بر توانمندی موسیقایی که داشتند، آثاری را در موسیقی ایرانی رقم‌زده‌اند که هنوز هم بسیار مورد توجه است. جشنواره خرّم این امکان را می‌دهد که تأثیر موسیقایی استاد خرّم را از نظر بگذرانیم و نشان دهیم که چه تاثیری در موسیقی و فرهنگ ایران‌زمین با آثار ایشان اتفاق افتاده است.

کسانی که امروز منتقد هستند و عقیده دارند که ابتدا باید جشنواره‌ای به یاد استاد صبا برگزار شود، چه تضمینی می‌دهند که فردا جمعی نگویند نخیر باید جشنواره به زمانی عقب‌تر از استاد صبا برود و مثلا جشنواره به یاد آقاحسین‌قلی برگزار کنید. این جریان همچنان می‌تواند ادامه داشته باشد و مدام به نام اساتید قبلی در موسیقی ایرانی رجوع شود

درمورد مستندی که در همین مورد ساخته‌شده توضیح دهید؟

درسال گذشته که جشنواره خرّم برگزار شد، بچه‌های علاقه‌مند از سرتاسر ایران تماس می‌گرفتند و مثلا از پشت تلفن قطعه‌ای را می‌خواندند و می‌پرسیدند که درست خوانده‌اند یا نه. همچنین وقتی فیلم‌هایشان را می‌فرستادند، صمیمیت و علاقه این بچه‌ها را می‌دیدیم. فارغ از سطح کیفی کارشان صداقتی که در اجراها بود ما را به شوق آورد و تصمیم گرفته شد که فیلم مستندی از جشنواره پارسال ساخته شود. در این فیلم به منزل نفرات برگزیده رفته و در یک فضای کاملا صمیمی در کنار خانواده این عزیزان از نحوه آموزش آنها سخن گفته شده، درمورد خاطراتشان از شب‌های مسابقه و این که چه برنامه‌ریزی برای آینده دارند همچنین درمورد این که با جایزه‌ای که گرفتند چه کردند و قرار است در آینده چه کنند و بچه‌ها در نهایت صداقت و زلالی کودکانه به این سولات پاسخ دادند. فکر کردیم که در صورت امکان این دوستی‌ها و صداقت‌ها را به شکل مستندی درآوریم. چراکه علاوه بر ثبت خاطرات، الگویی موثر برای سایر افرادی که قصد موفقیت در این وادی را دارند، خواهد بود. حاصل این کار یک دی‌وی‌دی ۸ اپیزودی شد که ۸ برنده جشنواره در هریک از قسمت‌های آن حضور داشتند. قرار بر این است که این کار قبل از برگزاری جشنواره دوم در بازار ارایه شود و علاقه‌مندان در صورت تمایل آن را تهیه‌کنند.